

Nr 735

**av herr Bengtsson i Göteborg m. fl.
om förbud mot fluoridering av vattenledningsvatten, m. m.**

1962 års höstriksdag fattade beslut som möjliggör fluoridering av vattenledningsvatten i syfte att motverka kariesbildning på tänder hos barn. Det är en mycket angelägen uppgift att åstadkomma ett bättre läge på tandvårdens område, men härför torde behövas ett samordnat tandhälsovårdsprogram. Tillsättande av fluor i vattenledningsvatten kan knappast vara den riktiga vägen att få till stånd en bättre tandvård. Fluoren kan ha viss gynnsam verkan när det gäller att motverka tandröta, medan den däremot torde vara helt verkningslös när det gäller tandlossningssjukdomen, som också är allvarlig.

Man kan heller inte bortse från att tillsättande av fluor i vattenledningsvatten kan medföra skadeverkningar på vissa delar av befolkningen. Exempelvis framhåller dr Stig Tejning i Lund, att man kan befara att 10 procent av barnen kan få lindriga emaljskador på tänderna vid 1 mg fluor per liter vatten, en skadefrekvens som kan stiga till 40—50 procent vid 1,7 mg, medan inte mindre än 80 procent av barnen befaras få emaljskador vid en fluorhalt av 2,5 mg per liter vatten. Man kan heller inte utesluta andra skadeverkningar på vissa minoriteter av befolkningen, exempelvis på personer som konsumerar mycket vatten och på sådana som lider av vissa sjukdomar, exempelvis njursjukdomar. Vissa forskningsresultat från andra länder tyder även på att dödligheten kan ha blivit högre i områden där man tillsatt fluor i dricksvattnet.

Enligt vår mening bör det vara varje människas ensak om behandling med fluor i syfte att förebygga karies skall ske. Tillsättandet av fluor i dricksvatten måste betraktas som ett ingrepp i den personliga integriteten.

För att bekämpa de båda sjukdomarna tandröta och tandlossning torde det behövas ett samordnat tandhälsovårdsprogram av både kost- och munhygienisk natur, med inriktning på bl. a. kostrådgivning genom barnavårdscentralerna i samverkan med folktandvårdsorganisationen, instruktiv utbildning och övervakad träning i sjukdomsförebyggande munhygien och introduktion av lämplig föda i den kommunala skolbarnbespisningen. Genomförandet av ett sådant tandhälsovårdsprogram är en kommunal uppgift, men en statlig utredning borde kunna dra upp lämpliga riktlinjer, och staten skulle eventuellt kunna bidra ekonomiskt vid genomförandet av ett sådant program.

Med hänvisning till det anförda hemställas
att riksdagsbeslutet från 1962, vilket möjliggör tillsättande av fluor
i vattenledningsvatten, upphäves av riksdagen, samt
att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t anhåller om tillsättandet
av en utredning, som drar upp riktlinjerna för ett allmänt tand-
hälsovårdsprogram.

Stockholm den 27 januari 1971

BENGT BENGTTSSON (c)
i Göteborg

ANDERS DAHLGREN (c)

OLLE ERIKSSON (c)
i Ulfsbyn

MARTIN OLSSON (c)
i Sundsvall